

Till vägs ände, Norge.
21-30/7 2010

Dag 1:

Så är det då dags. Marcus och jag är först på plats, en dag innan till och med. Allt för att kunna tvätta underkläder. Vi har redan varit ute och kört motorcykel i 2½ vecka så tvätten är rätt nödvändig. Mest Norge men också lite svensk nordkust har vi kört igenom. Nu väntar den "stora" resan, den med SMC Travel som kommer att ta oss ända upp till Nordkap. Folk börjar ramla in, några i grupp och några enskilt. Sist på plats kommer de som har kört ihop från Gagnef. Hans R, Göran och Sonja samlar gruppen och går igenom några grundläggande regler som kommer att göra resan betydligt enklare och trevligare. Presentationen av gruppen börjar och låter såhär: *"Hej, jag heter Boris och kör en röd BMW"*, *"Hej, jag heter Göran och kör också en BMW, en blå"*, *"Hej, jag heter Marcus och kör en BMW, en gul."* Det är många som kör BMW, tur att de görs i olika färger så att man kan hålla koll på dem. Sen är det några Triumph, Yamaha och Honda också. De flesta är rätt stora hojar men man märker rätt snabbt att det inte gör så stor skillnad. Allas motorcyklar är intressanta och det blir många samtal under resan om vad som har gjorts om och vad man kan köpa till och så vidare.

Dag 2: Dags att börja köra! Alla har ätit och känner sig nog lite uppspelta och förväntansfulla. Fast vi togs ner lite på jorden efter att Sigge frågat om det skulle finnas något speciellt att se längs dagens sträcka och Hans R svarade: *"Ja, först kommer vi att se skog, sen lite mer skog, sen lite myr och sen fjäll."* Allt flyter på bra och stämningen känns skön. Ända fram till Gällivare, för där kommer vi ifatt ovädret som hela dagen legat framför oss i fjärran. Alla tar på sig alla regnkläder de har och förbereder sig för att köra in i ovädret som blixtrar, åskar och vräker ner. Väl på vägen igen blir det mörkt, blött och kallt. Tack vare en snäll lastbil som kör i hjulspåren i mötande fil fick nog alla en sjö med vatten över sig. Kläderna får visa vad de tål och tyvärr så tål inte alla kläder och skor det som de så stolt sagt sig göra. Det finns tyvärr inget att göra än att fortsätta köra och hoppas att det kanske lättar, det är ju ändå bara 15 mil kvar till Karesuando. Vi stannar till en sista gång innan slutmålet. Det bara är 4 mil kvar men då får vi gladeligen veta att 2 mil kommer att vara vägbygge... Alla suckar tungt, sätter sig på hojarna och fortsätter köra för att komma fram till värmen och maten i vandrarhemmet.

Dag 3:

Ytterliggare en dag av transport. Som tur är har guiderna haft med sig kupévärmare, så kläderna har torkat under natten och alla är redo för att köra. Turen går genom Finland och ett landskap av stora viddar och fjällbjörkar i mängder. Vi fikar inne, för första och sista gången på resan, eftersom att blåsten gör oss rätt kalla. Ju längre vi kör desto hårdare blåser det. När vi är som högst upp på kalfjället måste jag till och med stanna för att blåsten blir för mycket för mig. Göran och Sonja stannar till och vi tre kör lite lugnare sista biten ner för berget. När vi möter upp resten av gruppen står alla och åter igen drar på sig alla regnkläder som finns i packningen. Ryktet från campingen säger att det blåser hårt och är stor risk för skurar. De sista 20 milen blir rejält hårda och man får använda alla sina muskler för att krampaktigt hålla sig kvar på hojen och hojen kvar på vägen. 16 meter i sekunden är snudd på omöjligt att köra i men alla kommer fram och är lättade över att få gå in i sin stuga för natten. Hans och Boris är lite rädda för att deras hojar ska blåsa omkull, så de spänner fast Hans Transalp i Boris BMW och så spänner de fast Boris BMW i stugan. Sven kilar fast en stor sten och en stor pinne under sin BMW för att inte heller den ska blåsa omkull. Kvällen avnjuts i stugorna med varm mat och sprudlande samtal om den hårda vinden.

Dag 4:

Vi vaknar upp i dimman och märker lättade att alla hojar står kvar. Turen till Nordkap skjuts upp i några timmar så att dimman ska lättas. De flesta vilar i stugorna men Marcus och jag passar på att vandra runt berget och titta på Kirkeporten. Väl ute på Nordkaps-klippan blåser det hårt som tusan och alla kämpar mot vinden samtidigt som vi

försöker parkera. Hans R samlar gruppen och berättar att vi har gjort oss förtjänta av ett medlemskap i "The Royal North Cape Club" och har fritt inträde till klippan för resten av livet! Väl ute på klippan känns det väldigt mäktigt. Jag är stolt över att ha kämpat mot vinden och att jag faktiskt befinner mig så långt norr upp i Europa som man kan komma. Vi får lite tid till att bara vara och samlas några timmar senare i Olderfjord. Där inser Hans att hans kedja är väldigt lös och det blir ett stort projekt där många engageras för att spänna den rätt igen. Sedan drar vi ner mot Alta och miljön blir annorlunda. Jag tänker att det är nog såhär som det ser ut i Kanada.

Dag 5:

Den här dagen bjuder på väldigt skön körning. Inte lika många mil som ska köras, ingen hård vind, inget regnoväder. Solen skiner och humöret är på topp. Jag passar på att ta en joggingtur runt Tromsø Camping i det fina vädret!

Dag 6:

Idag visar sig dimman och det blir väldigt intressant när man kör i dimma, kör igenom en tunnel och kommer fram i solsken. Kör igenom en tunnel till och så är det dimma igen. Lite väntetider på färjorna gör att vi kommer fram väldigt sent till Harstad camping men vad gör väl det?

Dag 7:

Vackert väder idag igen! Siktet är inställt på Svolvaer. Vi anländer rätt tidigt, vilket är skönt för omväxlings skull. Men innan vi drar till vandrarhemmet kör vi ut till Henningsvaer. Henningsvaer känns som Marstrand, utan den stekande solen. Eftermiddagen är "ledig" så Marcus och jag drar ut till ett vikinga-museum och försöker vara lite kulturella. Det går väl rätt så bra men man är ovan att gå till fots mer än några hundra meter så humöret sviktar och kvällen spenderas för min del i sängen.

Dag 8:

Vi kör så långt ut vi kan komma på Lofoten, till vägs ände. När vi har fikapaus stannar det till tre män från Sverige som ska köra samma väg som oss fast på vanliga cyklar. Pappan är väldigt pratglad och hade nog kunnat snacka med oss hela dagen men sönerna sätter stopp för det och de fortsätter att cykla. Det här är enda dagen som gruppen inte håller ihop längs vägen och det känns lite konstigt att inte ha kontakt med alla. Men vi vet ju vart vi ska så alla kör på och samlas istället ute i Å. Där blir det lunch och hemfärd i egen takt. Marcus och jag kör tillbaka till Svolvær och vilar lite innan kvällens middag. Alla deltagare blir bjudna på kvällens middag som serveras ute på restaurang och det känns hur lyxigt som helst efter att ha varit ute i nästan 4 veckor! Samtalen flödar runt borden och vi har det väldigt trevligt.

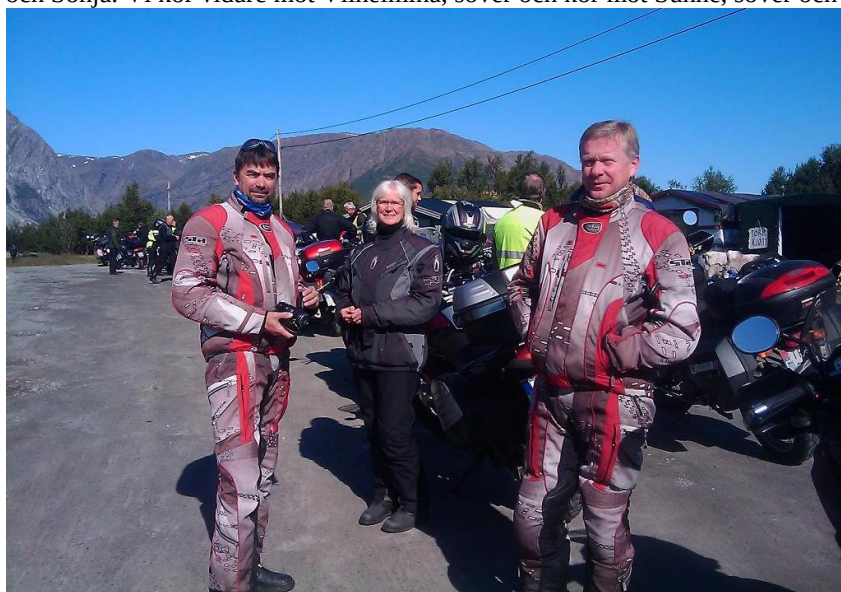
Dag 9:

Vi kör genom vackert landskap återigen och känner hur värmen börjar komma! Man behöver inte längre ha foder i jackan eller de tjocka vantarna på sig. Humöret lyfts av denna känsla och när vi har installerat oss på Saltstraumens camping går vi upp på bron för att titta på de häftiga virvlarna som bildas när flod blir ebb.

Dag 10:

Det är sista dagen och alla känns rätt slitna. Allt eftersom droppar några av, allt beroende på vilken väg som ska köras hem och hur många mil det är. Marcus och jag tackar till slut för oss. I Mo i Rana lämnar vi Hans R, Göran och Sonja. Vi kör vidare mot Vilhelmina, sover och kör mot Sunne, sover och kör mot Halmstad.

Resan har varit lång, bjudit på många härliga människor, vägar och minnen. Själv har jag vuxit oerhört som mc-förare. Mina ribbor för vad som är hård vind, regnigt, soligt, bergigt och kurvigt har höjts avsevärt. Kroppen är sliten och väl hemma i vår mjuka, stora säng börjar vi redan tänka på hur nästa mc-sommar kommer att se ut.

Tack till Hans R, Göran och Sonja för en oförglömlig resa. Tack också till SMC Travel för att just jag vann denna härliga resa. Tack till Marcus för ditt underbara stöd.

Vi ses på vägarna!

/Karin Örnholmer